

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M., ve věci

žalobce:

bytem

zastoupen advokátem JUDr. Josefem Klofáčem
sídlem Sokolovská 270/8, 470 01 Česká Lípa

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2017, č. j. OD 1138/17-2/67.1/17306/Li,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 16. 10. 2017, č. j. OD 1138/17-2/67.1/17306/Li, se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 10 800 Kč, k rukám advokáta JUDr. Josefa Klofáče, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 8. 2017, č. j. MML 020648/17/517/OD/Kro. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 21. 1. 2017 v 4:30 hod. řídil na pozemní komunikaci I/13 v obci Jablonné v Podještědí vozidlo tovární značky ■■■, registrační značky ■■■ v době platné blokace všech skupin řidičského oprávnění, protože si nepožádal o vrácení řidičského oprávnění po skončení zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, čímž porušil povinnost podle § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu. Přestupku se měl žalobce dopustit z nedbalosti. Za uvedený přestupek byla žalobci podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), a § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a podle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích a § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Z přiloženého správního spisu vyplynulo, že Policie ČR oznámila dne 21. 1. 2017 shora popsany přestupek žalobce správnímu orgánu I. stupně, současně mu postoupila záznam o přestupku, kopii potvrzení o zadržení řidičského průkazu, výpis z evidenční karty řidiče a fotodokumentaci zachycující vozidlo a řidiče, který řídil vozidlo přes platnou blokaci řidičského oprávnění. Jako řidič byl hlídkou Policie ČR ztotožněn žalobce, který oznámení o přestupku podepsal. Žalobci byl zadržen český řidičský průkaz, který při kontrole předložil, a zakázána další jízda s motorovými vozidly. O zahájení přestupkového řízení byl žalobce informován oznámením ze dne 26. 1. 2017.
3. Dle protokolů o ústním jednání byl přestupek opakovaně projednáván dne 2. 3. 2017, 30. 5. 2017 a 22. 8. 2017, vždy za přítomnosti žalobce a jeho zmocněnce. Při ústních jednáních bylo žalobci předloženo oznámení o přestupku, potvrzení o zadržení řidičského průkazu, výpis z evidenční karty řidiče, rozhodnutí Městského úřadu Nový Bor ze dne 5. 3. 2014, č. j. MUNO 11776/2014, jímž byl žalobci uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel od 17. 4. 2014 do 17. 10. 2014, a rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2014, č. j. OD 431/14-3/67.1/1412/St., jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti tomuto rozhodnutí. Při kontrole provedené hlídkou policie, bylo v evidenci zjištěno, že žalobce nebyl v době kontroly držitelem řidičského oprávnění pro žádnou skupinu a nepožádal si o jeho vrácení po skončení zákazu činnosti. Při ústním jednání dne 22. 8. 2017 bylo dokazování doplněno o výslech svědků - zasahujících policistů S. a T. Podle svědků předložil žalobce všechny požadované doklady včetně řidičského průkazu. Svědkové vypověděli, že žalobce si nebyl vědom žádného omezení, následně si však vybavil, že měl mít v minulosti zákaz řízení od Městského úřadu v Novém Boru, který ale již skončil. V odvolání ze dne 14. 3. 2017 proti prvnímu rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 3. 3. 2017, č. j. MML020648/17/517/OD/Kro, žalobce zmínil, že je držitelem platného řidičského průkazu vydaného ve Velké Británii. Toto tvrzení zopakoval při ústním jednání dne 30. 5. 2018 poté, co bylo prvostupňové rozhodnutí ze dne 3. 3. 2017 zrušeno rozhodnutím

žalovaného ze dne 5. 4. 2017, č. j. OD 341/17-3/67.1, a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.

4. Rozhodnutím ze dne 23. 8. 2017 uznal správní orgán I. stupně žalobce vinným ze shora popsaného přestupku. Správní orgán I. stupně konstatoval, že k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, u žalobce se jednalo o nedbalost nevědomou. Pokud by žalobce navštívil příslušný registr řidičů nebo zkontaktoval správní orgán I. stupně informaci o stavu svého řídicího oprávnění by obdržel. Námitka, že pobýval v zahraničí, neobstojí. Rovněž materiální stránka přestupku byla naplněna. Společnost nemá zájem na řízení motorového vozidla řidičem nemajícím řídicí oprávnění. Takové jednání není považováno společností za bagatelní, nýbrž vždy za společensky velmi nebezpečné. Přístup společnosti je patrný i z rozpětí sankcí stanoveného zákonodárcem. Správní orgán I. stupně s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního ze dne 8. 1. 2013, č. j. 3 As 42/2012 - 35, uvedl, že do okruhu osob nemajících dostatečné schopnosti a předpoklady pro řízení motorových vozidel spadají i osoby, které řídicí oprávnění pozbyly v důsledku předchozího přestupku. Žalobce se nestal automaticky držitelem řídicího oprávnění vykonáním trestu zákazu činnosti, protože rozhodnutí o vrácení řídicího oprávnění se nevydává z úřední povinnosti, ale pouze na žádost. Při rozhodování o určení druhu sankce a její výměry správní orgán I. stupně vycházel ze zákonného rozpětí sazby pokuty ve výši od 25 000 do 50 000 a zákazu činnosti od 12 do 24 měsíců. Pokuta a zákaz činnosti byly stanoveny na spodní hranici zákonem stanovené sazby, stejně jako délka zákazu činnosti. Dle správního orgánu I. stupně budou uložené sankce postačující k získání opětovné řídicí kázně. Nižší pokuta ani zákaz činnosti být uloženy nemohly. Existencí britského řídicího oprávnění se prvostupňový orgán nezabýval.
5. Prvostupňovému rozhodnutí se žalobce bránil odvoláním, v němž namítal obdobné skutečnosti jako v následně podané správní žalobě. Mimo jiné zdůrazňoval, že se přestupku nemohl dopustit, protože v době spáchání údajného přestupku měl platné řídicí oprávnění vydané ve Velké Británii, které ho opravňovalo k řízení motorových vozidel i na území České republiky.
6. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný nepřijal námitky týkající se překážky *rei iudicatae* a zásady *ne bis in idem*, když uvedl, že se v případě rozhodnutí Městského úřadu Nový Bor ze dne 5. 3. 2014 a ze dne 23. 8. 2017 nejednalo o totožné skutky, a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003 - 44. Žalovaný zdůraznil, že prvostupňovým rozhodnutím žalobci není kladeno za vinu neodevzdání řídicího průkazu ve smyslu § 113 odst. 2 zákona o silničním provozu, proto otázku zániku odpovědnosti u takového přestupku považoval za irelevantní. Ohledně námítky nenaplnění materiální stránky přestupku žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, dle něhož ***jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti.*** Ve vztahu k § 125c odst. 1 písm. e) bod 1. zákona o silničním provozu došel k obdobným závěrům Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011 - 52, z něhož vyplývá, že pokud motorové vozidlo řídila osoba, která si nepožádala o vrácení řídicího oprávnění, a tím naplnila formální znaky skutkové podstaty přestupku, je naplněn i materiální znak přestupku, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost příslušného jednání snižovaly natolik, že by materiální znak vymizel. Tyto závěry jsou plně aplikovatelné na případ žalobce, kdy společností chráněným zájmem je bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a ochrana jeho ostatních účastníků. Žalobce zákonným požadavkům nedostal, protože zákon o silničním

provozu opravňuje k řízení motorových vozidel pouze držitele řidičského oprávnění bez ohledu na možný dostatek řidičských zkušeností. V průběhu prvostupňového řízení nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které mohly případně vést k vymizení materiálního znaku daného přestupku. Žalovaný rovněž nepřesvědčil námitce žalobce, že v důsledku pobytu mimo území České republiky se nemohl dozvědět o rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Nový Boru, jímž mu byl zákaz řízení motorových vozidel uložen. Pobyt v cizině v době doručování rozhodnutí o odvolání nemůže podle žalovaného způsobit neúčinnost doručení. Žalobce nezměnil adresu trvalého bydliště, ani si ne zvolil zmocněnce pro přebírání doporučených písemností, i když mohl očekávat doručování rozhodnutí odvolacího orgánu. Žalovaný na podporu svých argumentů odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2010, č. j. 8 As 65/2009 - 111, a ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 As 44/2007 - 93. Žalovaný se dále zabýval výší uložené sankce. Uvedl, že za daný přestupek není možné uložit jiné sankce, než stanovené v § 125c odst. 5 písm. a) a § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu. Odůvodnění výše sankcí v prvostupňovém rozhodnutí považoval žalovaný za adekvátní, pouze připomněl, že nebyly shledány přitěžující okolnosti odůvodňující uložení sankcí nad spodní hranici zákonné sazby. V otázce možné nepřiměřenosti sankcí žalovaný odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 14/09 (N 183/63 SbNU 117; 22/2012 Sb.), a dále doplnil, že posouzení spodní hranice sankční sazby je zásadně věcí zákonodárce. K otázce zavinění žalovaný zdůraznil, že pro spáchání přestupku postačí zavinění z nedbalosti. Podmínku odborné způsobilosti musí řidič splňovat po celou dobu držení řidičského oprávnění. Instituty odebrání a vrácení řidičského oprávnění jsou v zákoně od roku 2006, a proto o nich žalobce jako odborně způsobilá osoba měl a mohl vědět. K námitce, že žalobce byl v době spáchání přestupku držitelem platného britského řidičského oprávnění, žalovaný uvedl, že toto své tvrzení žalobce nijak nedoložil ani neuvedl, jak toto oprávnění nabyl. K dokazování ve správním řízení žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 4. 2016, č. j. 52 A 100/2015 - 63. Žalovaný dodal, že výměny řidičských průkazů členských států Evropské unie jsou běžnou praxí, věrohodnost tvrzení žalobce však snižovala skutečnost, že pokud by si český řidičský průkaz v Anglii vyměnil, nemohl by jím disponovat při předmětné silniční kontrole dne 21. 1. 2017.

II. Žaloba

7. Žalobce v žalobě nejprve namítal, že od doby, kdy mu byl uložen zákaz řízení motorových vozidel ve správním řízení, které proběhlo v roce 2014, uplynula doba delší jednoho roku a věc je proto dle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích promlčená. Dovolával se § 14 odst. 2 zákona o přestupcích s tím, že doba, která uplynula od posledního uložení zákazu řízení motorových vozidel, by se mu měla započítat. Dle žalobce mělo být správní řízení zastaveno, protože v této věci platí překážka *rei indicatae* a postupem správního orgánu došlo v jeho případě k porušení zásady *ne bis in idem*. Žalobce dále uvedl, že nebyla naplněna materiální stránka skutkové podstaty přestupku, který mu je kladen za vinu, protože zákaz řízení motorových vozidel uložený v roce 2014 uplynul přede dnem, kdy měl být aktuálně projednáván přestupek spáchán. Ani neodevzdání řidičského průkazu nemohlo dle žalobce materiální stránku přestupku naplnit, pokud mohl získat řidičské oprávnění zpět. Dle žalobce nebylo úmyslem zákonodárce trestat řidiče, kteří jsou způsobilí být držiteli řidičského oprávnění. Žalobce také tvrdil, že nevěděl a ani nemohl vědět o povinnosti požádat si po skončení trestu zákazu činnosti o vydání řidičského oprávnění. Přestupek proto mohl spáchat maximálně z nevědomé nedbalosti, nikoli úmyslně, jak stanoví § 125c odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu. Žalobce zdůraznil, že zákaz řízení po celou dobu trestu respektoval. V době, kdy probíhalo odvolací řízení o předchozím přestupku, musel žalobce pobývat v Anglii, o výsledku řízení nebyl vyrozuměn a žil proto v domněnku, že řízení bylo skončeno

v jeho prospěch, správní orgán ho k odevzdání řidičského průkazu nevyzval. Žalobce upozornil, že si v Anglii v roce 1990 pořídil řidičské oprávnění s platností po celé Evropské unii, které je stále platné. V době spáchaní údajného přestupku, řídil vozidlo na základě britského řidičského průkazu. Ten však po něm příslušníci Policii ČR nepožadovali. Při projednávání přestupku u správního orgánu I. stupně byl žalobce na britský řidičský průkaz dotazován, ale správní orgán I. stupně se existencí a platností tohoto řidičského oprávnění dále nezabýval. Rovněž žalovaný se nebyl schopen k této problematice ve svém rozhodnutí kvalifikovaně vyjádřit, a ke skutečnosti, že žalobce byl držitelem platného řidičského průkazu vydaného ve Velké Británii, nepřihlédl. Vzhledem k tomu, že na situaci, kdy řidič disponuje dvěma řidičskými průkazy z různých států, nepamatuje ani zákon o silničním provozu ani zákon o přestupcích, nebylo uložení sankcí důvodné. Žalobce odkazoval na § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu, podle kterého řídit motorové vozidlo může mimo jiné osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel vydaného členským státem Evropské unie. Dle žalobce mohl správní orgán I. stupně rozhodnout o uložení sankce podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu namísto § 125c odst. 5 písm. a). Správní orgán I. stupně měl přihlédnout při stanovení výše pokuty k poměrům žalobce a mohl od uložení sankce i upustit.

8. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně mu uložil, aby žalobci nahradil náklady řízení.
9. K žalobě žalobce přiložil kopii řidičského průkazu vydaného ve Velké Británii s platností od 25. 4. 1989 do 27. 8. 2023. Následně žalobce doložil překlad doloženého britského řidičského průkazu do češtiny.

III. Vyjádření žalovaného

10. K obsahu žaloby se žalovaný nevyjádřil, pouze navrhoval, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno, s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., s limity týkajícími se správního trestání (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/20163 - 16, publ. ve Sb. NSS 3528/2017).
12. Soud nejprve předesílá, že je to vždy správní orgán, kdo nese odpovědnost za zjištění skutkového stavu věci. Správní orgán je totiž podle § 3 správního řádu povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku. Zákon proto správnímu orgánu ukládá, aby i při pasivitě obviněného opatřil v řízení dostatečné množství důkazů, které přestupek, jenž je obviněnému kladen za vinu, jasně a nepochybně prokazují. V opačném případě, tj. nebude-li obviněnému spáchaní přestupku prokázáno, je správní orgán povinen řízení o přestupku zastavit (§ 76 zákona o přestupcích).

13. Dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem příslušného řídičského oprávnění.*
14. Dle § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona *řídít motorové vozidlo může osoba, která je držitelem řídičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel (dále jen „skupina vozidel“) uděleného Českou republikou, státem, který je členským státem Evropské unie nebo smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru (dále jen „jiný členský stát“), nebo jiným státem podle mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která upravuje oblast silničního provozu.*
15. Žalobce již v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně tvrdil, že v době, kdy měl spáchat přestupek kladený mu za vinu, disponoval platným řídičským oprávněním vydaným ve Velké Británii. Správní orgán I. stupně na toto tvrzení nijak nereagoval. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze uvedl, že žalobce toto své tvrzení nijak neprokázal, a odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 4. 2016, č. j. 52 A 100/2015 - 63, který se vyjadřoval k dokazování ve správním řízení. I když žalobce v řízení před správními orgány britský řídičský průkaz z vlastní iniciativy nepředložil, bylo povinností správních orgánů toto žalobcovo tvrzení ověřit. Ze správního spisu ale nevyplývalo, že by byl žalobce k předložení britského řídičského průkazu, jehož se dovolával, vyzván, ani že by v tomto směru správní orgány prováděly nějaké další šetření. Správní orgány tak v rámci přestupkového řízení dle krajského soudu neprovedly dostatečně úplné dokazování rozhodných skutečností, tvrzení žalobce nevyvrátily a přesto rozhodly o vině. Již sama tato skutečnost stačí k tomu, aby byl v řízení před soudem žalobce úspěšný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 - 47, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71). K rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 4. 2016, č. j. 52 A 100/2015 - 63, jehož se žalovaný dovolává, je třeba zdůraznit, že ten řešil primárně správní delikt provozovatele vozidla, který je založený na objektivní odpovědnosti.
16. S námitkami týkajícími se prekluze a *rei iudicatae* by žalobce úspěšný být nemohl, zcela dostatečně se s nimi vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí, na které soud v této části odkazuje. Otázku zavinění a výše sankce je pak za stávající situace předčasné řešit.

V. Závěr a náklady řízení

17. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení dle § 78 odst. 1 a § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení bude žalovaný muset postavit najisto, zda žalobce byl nebo nebyl v rozhodné době držitelem platného řídičského oprávnění uděleného Velkou Británií, tj. státem, který je členským státem Evropské unie, a vyhodnotit dopad svých zjištění na řízení o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu.
18. Soud zrušil napadené rozhodnutí bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
19. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

20. Žalobce byl v řízení před soudem zastoupen advokátem, náleží mu tedy náhrada nákladů spojených se zastoupením. Tyto náklady tedy spočívají v odměně advokáta za zastupování ve výši 2 x 3 100 Kč za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby [§ 1 odst. 1, § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a v paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 2 x 300 Kč za dva úkony právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Soud tak přiznal žalobci náhradu nákladů připadajících na jeho zastoupení ve výši 6 800 Kč. Dále žalobci náleží náhrada za zaplacený soudní poplatek za podání žaloby a návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby ve výši 4 000 Kč. Celkem tedy přiznal soud žalobci na náhradě nákladů řízení částku 10 800 Kč. Částku 2 000 Kč za překlad žalobcova britského řidičského průkazu do češtiny soud žalobci nepřiznal, protože žalobci takovou povinnost neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 11. prosince 2018

Mgr. Karolína Tylová, LL.M
samosoudkyně